

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Pravila. — Čebelarji in čebele o zimskem času. — Torbica raznega blaga. — Razna naznanila. — Listnica opravištev.

Pravila

slovenskega društva za umno čebelarstvo.

§. 1. Namen društva

je vpeljati in pospeševati delovanje s premakljivimi satniki po navodu Dzierzonovem s podukom in dejanjem.

§. 2. Pomočki delovanja društva

so sploh: občenje udov čebelarskega društva pospeševati, da se čebelarji še dalje bolj seznanijo z delom in pridom umnega čebelarstva.

V posebnem pa: izdajanje podučnih spisov, zlasti v društvenem listu; večkratni shodni poduki čebelarjev po raznih krajih in mestih sklenjeni z razstavami in darili; naprava društvene zbirke podučnih spisov, knjig in čebelarskega orodja ter tudi bralnega društva; obdarovanje pridnih čebelarjev v spodbudo drugim; preskerbljevanje pripravnih panjev in družega čebelarskega orodja, kolikor mogoče po nizki ceni; delenje semen medunosnih rastlin; naprava izglednjega čebelnjaka za poduk; izsrečkanje panjev in čebelarskega orodja; posredovanje prodaje čebel, medú, voska in izdelanih panjev; dajanje svetov in pojasnil na prašanje in prošnjo društvenih udov.

§. 3. Sedež društva

je v Ljubljani.

§. 4. Vodstvo društva.

Društvo izvršuje svoja opravila a) v občnih zborih in b) z društvenim odborom.

a) Občni zbor se bo navadno sklicoval vsako leto; vendar ga sme društveni odbor tudi med letom sklicati, ako bi bilo potrebno. Društveni list bo naznanoval saj štirinajst dni popred: predmet, o katerem se bode posvetovalo in sklepalo, kraj, dan in začetek zborovanja.

Nadomestovanje udov s pooblastenjem ni dopuščeno.

Da se zamore veljavno sklepati, mora biti saj deset udov pričujočih. Če bi se deset udov ne sošlo, se mora občni zbor še enkrat sklicati; potem pa občni zbor veljavno sklepa o napovedani reči brez ozira na število nazočih udov.

Pri glasovanji odločuje vselej večina glasov. Če je število glasov na obeh straneh enako, odločuje glas predsednikov.

Perovodjo, ali zapisnikarja občnega zbora imenuje predsednik.

Občni zbor sklepa in oskrbuje sledeče reči:

1. Poterjenje letnih računov.
2. Izvolitev in imenovanje častnih udov.
3. Izvolitev društvenega odbora.
4. Spremen društvenih pravil (z vladnim dovoljenjem).

b) Občni zbor voli v društveni odbor: predsednika, podpredsednika in tri odbornike na pet let. Vseh pet zamore po preteklih petih letih spet voljenih biti.

Ta odbor zboruje kolikorkrat se mu potrebno zdi in ga predsednik skliče, saj pa kake štirikrat v letu. V odbornih sejah se obravnavajo vse reči, ktere zamorejo pospeševati namen društva. Posebna naloga odborova je: vredovanje društvenega lista, sprejem novih udov, razvidno oskerbovanje društvenega premoženja, knjižnice i. t. d. Da bodo sklepi odborovih sej veljavni, morajo naj manj trije odborniki nazoči biti. Saj dva odbornika naj imata stanovanje v Ljubljani.

Predsednik izvršuje sklepe občnega zbora in odbora.

Da so pisma, ali naznanila veljavna, je treba podpisa predsednikovega; če je ta zaderžan, je podpis podpredsednika in enega odbornika veljaven.

Predsednik zastopa društvo pri sodnji, raznih oblastnijah in povsod, kjer je treba. Pri razstavah imenuje sodnike. Ako bi se vtegnilo društvo zelo razširiti ter delo namnožiti, imenuje odbor društvenega tajnika ter mu plačo določi; vendar se mora to prvemu občnemu zboru predložiti, da letno plačo potrdi, ali spremeni. Tajnik, če ni tudi odbornik, pri odborovih sejah nima pravice glasovati.

Kadar je predsednik zaderžan, ga podpredsednik povsod nadomestuje.

§. 5. Ustanovljenje in prenovljenje društva

se zgodi s pristopom in vpisom udov in čebelarjev po Kranjskem. Sprejemajo pa se za ude društva tudi čebelarji drugih dežel, zlasti sosednih slovenskih.

Udje društva pa so: a) častni, ki imajo posebne zasluge za društvo, ali za čebelarstvo sploh ter jih občni zbor imenuje; b) dopisovalni, ki saj en večji dopis o čebelarskih rečeh vsako leto pošljejo; c) podpirajoči, ki več kakor vstanovljeno letno plačo odrajtujejo in d) delalni, kateri vsled §§. 6 in 7 društvu pristopijo.

§. 6. Pravice društvenih udov.

Vsi udje prejemajo društveni list zastonj; tako tudi vse druge za razdelitev namenjene spise. Vsi udje imajo sedež pri občnih zborih in pravico glasovanja. Dalje imajo pravico vse pridelke čebelarstva v razstavo pošiljati ter se posluževati društvene knjižnice in bralnice; dobivajo dzierzonske panje in drugo čebelarsko orodje po znižani ceni, kolikor bo to društveno premoženje dopuščalo. Sploh: udje imajo pravico tirjati vse, kar sledi iz §. 2. društvenih opravil.

§. 7. Dolžnost udov

je sploh: namen društva pospeševati. Posebno pa: a) častni udje nimajo nobenih dolžnost; b) dopisovalni udje se zavežejo saj en izvirni dopis za kake dve tiskani strani vsako leto v društveni list poslati; c) podpirajoči plačujejo po prosti volji nekaj več na leto, kakor znaša navadna letna plača in d) delalni udje pa plačujejo letno plačo in sicer po dva goldinarja. Učitelji, nepremožni kmetovalci in di-jaki plačujejo le polovico letne plače, t. j. po 1 gld. na leto.

Kdor plača na enkrat 20 gld., je potem letne plače oprosten ter ostane ud do smerti, ali dokler društvo obstoji.

Kdor med letom pristopi, plača celoletno plačo, dobí pa tudi vse liste, če je sicer mogoče jih dati. Kdor svojega izstopa predsedniku do konca leta ne naznani, se ima za uda tudi za prihodnje leto, ter je letno plačo odrajtati dolžan.

§. 8. Razsodnija preprirov.

Prepire v društvenih zadevah razsojujejo trije nalašč zato izvoljeni udje kot sodniki in sicer: vsaka stranka izvoli si iz društvenih udov enega, ta dva izvoljena pa tretjega kot prvomestnika.

§. 9. Jezik društva

je navadno slovenski. Sploh pa se bo odpisovalo v tistem jeziku, v katerem do-hajajo dopisi in prašanja. Ravno tako se bo tudi pri zborovanji pogovarjalo in občevalo slovenski in nemški, kakor bodo udje želeli.

§. 10. List društva

je „Slovenska čebela“, ki izhaja vsaki mesec in se bo vsim udom pošiljal brez stroškov.

§. 11. Društveno premoženje.

Potrebni denarni pomočki se bodo dobivali iz letne plače društvenih udov; iz deželne ali državne pripomoči.

Vodstvo za svoja dela, kot častna opravila, ne prejema nobene letne plače; le izdajki storjeni v društveni prid, n. pr. za primerne spise, stroški za potrebna potovanja, poštnine in potnine i. t. d. bodo povernjeni iz društvene denarnice ter zaračunjeni.

§. 12. Razdruženje.

Ko bi se namerilo, da bi društvo imelo nehati — kar bi se zamoglo skle-niti le v občnem zboru z dvema tretjinama glasov — bi občni zbor imel določiti, kaj naj se zgodi z društvenim premoženjem. Da se po razdruženji poplačajo vsa-koršni društveni stroški in dolgovi, se umé samo po sebi.

Ostalo premoženje pa je obrniti vsikakor v kako občno korist.

Opomba vredništva. Objavili smo letos v našem prvem listu društvena pra-vila; nekaj zato, ker jih nekateri (zlasti novi udje) znabiti še nimajo; nekaj pa tudi zato, da jih stari udje še enkrat prečitajo. Marsikaterim nemškim čebalarskim listom se potrebno zdí društvena pravila vsako leto v prvem listu objaviti, in sicer

pravi nek list, zato da jih vsak ud vé in pozná ter se jih niti preveč, niti premalo ne bojí. In res marsikateri priprost čebelar misli, če se v društvu vpiše, je kakor bi se unemu — rogatemu zapisal; nasproti pa tudi marsikdo malomarno misli, da je vse eno, jih li vé in spolnuje ali pa ne. Obojim sedmo pravilo (§. 7.) srednjo — pravo pot kaže.

Pri tej priliki bodi nam dovoljeno, da že znano, večkrat izrečeno prošnjo še enkrat ponavljamo.

Prosimo namreč vse rodoljube po Slovenskem, naj blagovolijo prav v obilnem številu v slovensko čebelarstvo društvo se vpisati, da se društvo tako ojači ter zamore vspešniše delati. Potreb imamo toliko, prihodkov pa tako malo! Treba je naj pred, da dolg poplačamo; treba je, da se že enkrat kaki podučni shodni govori tù in tam osnujejo; treba je, da se naj potrebníše novo čebelarstvo orodje med ljudstvu spravi in treba je pred vsem, da se izdá vsestransko podučna knjiga o čebelarstvu s premakljivimi satniki. Al če je tako malo udov, da se nam še list ne spláča in ne poravnajo naj potrebníši in neogiblivi letni stroški, kako hočemo potem še kaj družega storiti in kako društvo vspešno napredovati? Naj bi nas že enkrat vodila tista požrtovalna darežljivosti, katera je nekđaj v starodavnih časih toliko čudna dela izvrševala, da se še dandanašnje nad njimi čudimo, bodi si že v katerem obziru koli hoče: cerkvenem ali svetnem! Ne zanašajmo se le na državno pomoč. Če tudi bi se zamoglo včasih več zgoditi, pa država vendar ne more vsega storiti. Vsa njena pomoč brez naše sodelavnosti malo izdá in — naravnost rečeno: je tudi vredni nismo.

Državna pomoč mora biti in je s ptujim imenom le subvencija — pripomoč; temelj in glavna reč vsakega podvzetja mora biti naša delalnost, sicer ne dosežemo z vso ptujo pripomočjo ničesar. To veljá v kmetijskih, v političnih in v vseh rečeh. Ne puščajmo rok križem držaje, da reč gré, kakor sama rada ali da naj se, kakor pravimo, le strokovnjaki za dotično reč pečajo. Reč sama gré le v dolino rada t. j. v zló in pogubo — doseže se kaj le z združenimi močmi!

Ne tožujmo le čez slabe čase, čez davke in bremena. Davke in druga bremena so nosili vselej — težko; jih občutimo in nosimo tudi zdaj v obilnosti — vsi brez razločka. In vendar so storili in še storijo marsikteri s pičlimi dohodki, pa z dobro voljo mnogo, a drugi z obilniši dohodki, pa malomarnostjo malo ali nič. Kaka bremena pa nosijo voditelji katerega koli si bodi podvzetja? Vsega truda, vseh sitnost in težav ne mislimo naštevati — bilo bi tudi nemogoče; če pa vendar kdo hoče malo poskusiti, koliko dela daje le vredovanje kakega lista, naj vzame pero, naj se vsede ter pre-

piše en letnik. Pa kaj pravimo letnik! le eno tiskano polo naj prepiše in bo gotovo dobil sladki predokus vredniškega in opraviškega dela; se vé da pravega zaumena še zmirom ne bo imel — ta se dobi le po skušnji. In vendar koliko let že marsikateri taka težo prenašajo, mnogokrat ne le brez denarnega dobička, ampak so morali še marsikaj sprejetimu podvzetji žrtovati!

Ali vendar dobra reč ni vredna, da ji brez daljnega truda kak goldinarček darujemo, ki si ga znabiti pri nepotrebnih izdajkih lahko prihranimo? Če tudi tega nismo zmožni, potem svoj zaklad pazno, pa tiho stražimo ter se z rodoljubjem saj nikdar ne bahajmo!

Konečno dostavljemo prošnjo, naj nam izrazenih besed nikdo za zelo ne jemlje. Nismo jih izgovoril niti z namenom koga žaliti, niti zaradi kakoršnje koli nevolje, ampak edino zato, ker se nam milo zdi, da Slovenci navadno ne dosežemo ničesar in da se večidel vsaka dobra reč po kratkem svitu (obstanku) zgubi, kakor spomladno ali jesensko pobilskovanje brez rodovitnega dežja. Naj bi nam že skoraj došli časi boljši in milejši! Došli pa bodo le, če sami hočemo ter marljivo za-nje delamo.

Čebelarji in čebele o zimskem času.

Čebelarji imamo zdaj zimni čas in pri topli peči uživamo sladki dobiček čebelarškega truda, ker zima je čas mirnega počitka v posvetnem stvarjenji. Tudi naše čebele počivajo o zimi in ližejo zmerno svoj s trudom nabran méd. Je uljnak zadostno toplo stanovanje čebelam; je v enem srednem panji čez 8000 množice čebel in ima zdravo, ne veliko čez dve leti staro matico; je satovje založeno z medom vsaj do srede marca ali aprila v pitanje, to je teže kakih 10 do 15 funtov; — so naše pridne živalice dobro preskrbljene za zimni čas. Vse čebelarsko opravilo o zimnem času je le v tem, da se pustijo čebele pri miru in odvrča od njih vsak nepokoj. Toraj zabranuje naj čebelar po moči vhod v žrelice in pot do panja malim sladkojednim miškam, ki škrablajo rade v uljniku; pticam črvojedam: senicam, brglezom, deteljem i. t. d. zakrivaj uljnak z dilami ali vratmi, — kar tudi solčno svitlobo pred žrelom temni. V zimi in snegu je lep solnčen dan čebelam zapeljiv in smertno nevaren, ker iz toplega ulja izvabi pridne čebelice na izlet; merzli sneg je skoraj večidel njih grob. Že za dlan velike dilice pred žrelom naslonene zakrivajo vabilno svitlobo, in so boljše, kakor sitovni primaški. Skozi sitovne luknice čebele ogledujejo in čutijo solnčne žarke, ktere uživati jih mika, da skušajo s silo prodreti skozi žrelo, kar jih pa vtrudi, in vpeha, da zaradi mraza več del pred žrelcem mrtve obležijo.

Mraz zunaj uljnaka do deset gradov R. v močnem panji čebelam ne škoduje, in le pretoplo vreme v zimskem času moti čebelni pokoj, posebno ako po vlažnem južnem vremenu pritisne burja in mraz in na to zopet mehka toplota. Nestanovitno vreme v zimi je čebeloreji škodljivo: naj toraj čebelar skuša primerno ednako toploto u uljniku in v panjih ohraniti.

O spremenljivem vremenu se sôparica nabira po stenah, v mrazu prevleče léd vse čebelno pohištvo in zopet razstajan moči stanovanje; če zopet nastane mraz, mnogokrat žrelce zamrzne in zamaši, da se čebele kaj lahko zadušijo. Suhi, veterni mraz prepihuje panjove in jih lahko tako zelo ohladi, da čebele otrpnejo in sestradane pomrjô, ker ne morejo za pitanjem se pomikati.

Vsako prehitro spremenjenje naravnih postav je škodljivo v stvarjenji. Le po času in po redu v eno mer gre naravna postava, toraj naj se otrpneno čebelno ljudstvo ne prenese v pretopli kraj; bolje je tak panj v vodi namočen koc ali rjuho zaviti in čebele z mlačno medico poškopiti: tako ravnanje in pitanje oživi čebele ter jih ohrani zdrave, brez ozeblinskih bolnih nasledkov. *)

Zmerna toplota, zadosti medú, tih mirn počitek, je čebelam ugodno stanje o zimskem času.

To oskrbeti in ohraniti naj umni čebelar si prizadeva, da bo imel na spomlad obilno pridnih delalcev.

J. Ž.

Torbica raznega blaga. **)

Orhanije 24. decembra 1877. Na Balkanu u Etropolji sem bil ukvartiran pri gospodarji, svečeniku Mahailu, kateri se je nad menoj razveselil. „Ruska vojna uhodit?“ (Pride, napreduje) bilo je prvo vprašanje meni. — „Da, prehodim u Orhanije, a tist ostajat sé soldati celaja rota četa, kompanija.“ „A kozaki uhodijat?“ — „Uhodit,“ odgovorim jest. — Duhovnik pomaja z glavo. Koliko čutim, kozaki delajo močno auktoriteto na Bolgara. —

Mi sedemo južinat. Južna je: kislá kapusta (zelje), ovčji sir, podžareni v maslje i pšenični lepeški (ocvrtje, tudi rezanci ali nudeljni); popadja (njegova žena) nas je ugostila.

Svečenik, (tudi naši duhovniki) je strastni pčelovod, (čebelar) in naši pogovori so o pčelovodstvu. — Tukaj moje svedenje: Iz tankih vejic in šibic pletejo keglaste peharje od tri četverti do aršina (do vatla) visočine, zamazajo jih z glino. To stanovanje za pčele je po nizki ceni in lahko. Na zimo jih znosijo na jizbo, pod streho; sestavijo na gosto pehar k peharju in pokrijejo s kako travo, katere miši ne ljubijo.

Na čerdaku (jizbi) jim je zadosto toplo. V dobri letini vsaki uljev daje nad šestdeset funtov; a v slaběji paši do dvadeset funtov. Iz edne kolodke (panja) na leto berejo tri i četiri roje. Vsi roji do Petrova dne morejo dati več, ko puda (pud, ruska vteža s 40 fnt.) medú.

Kadar v ulji je malo mesta, izkopajo jamo, nad katero stavijo pčele. Nanosijo jih polno jamo, jih prenesejo na drugo mesto. Pričakujemo — da z osvobodenjem Bolgarije tukaj se razvije pčelovodstvo v boljših razmerah. Željemo, da v številu množice preselovalcov, kateri pridejo u to celino po dokončani vojni, bi bilo več dobrodušnih pčelovodov. Jih trud se dobro opláča od prirode in kadar oni vnesejo le nekoliko znanja tega dela, to prinesejo boljše dobiček za to stran.

Novaje vreme. J. Ž.

*) Skoraj da tega čebelarjem ne moremo svetovati. Preden bi tak ovitek čebele ozeblinskih nasledkov rešil, bi jih naj berz zmrzlina končala. V takih primerljajih zadostuje, da se panj prenese v nepretoplo sobo ter se čebele z mlačno medico poškopijo,

Vredn.

**) Dopisi prihodnjič.

Vredn.

Izvrstno, pa redko čebelno pleme je Lungau-ska čebela, piše nek časnik. Lungau (pregorska planjava na Solnograškem) goji v kljub visoki legi (3300') mnogo čebel. Je pa to čebelno pleme, v sredi med italijansko in nemško čebelo, izvrstno marljivo. Izletuje tudi v slabem vremenu, celó če sneg po planinah leži.

Pred začetkom junija ima celó malo paše, ali bolj prav, nobene. Meseca avgusta je tú poglavitna čebelna paša, ki pa, v sredi septembra spet neha. Méd je dišeč ter ima posebno dober okus.

Lungavska čebela dela po svoji naravni zmožnosti ter živi malo manj kot divja brez prave čebeloreje — saj umnega čebelarstva tú nikjer ne najdeš. Naj bi se čebelarstvo tú gojilo po umnih pravilih dandanašnje vednosti, bi čebelarjem lahko dajalo lep dobiček, ko pa zanemarjeno skoraj nič ne vrže“. *Zeitschr. d. A. Ver.*

Vredništvo tem vrsticam dostavlja, da čebela Lungavska je naj berž naša navadna siva čebela, ne pa kako posebno pleme. Tudi naša čebela je zlasti pridna ter sloví po vsem svetu zarad marljivosti. Izletava rada v slabem vremenu, da le more; enako se tudi snega ne boji, ter gré na pašo, če le kak teloh ali resa svojo cvetno glavico iz pod snega molí. Da bi pa Lungavska čebela o slabem vremenu kaj imena vrednega nanosila, ne verjamemo — bo naj berž tú in tam brez dobička.

Kar se tiče visočine, ne dvomimo, da naša čebela na enaki visoki planini enako marljivo dela. Tako n. pr. se v sredi Kuma prav dobro obnaša. Ni sicer 3300' visočine, vendar pa precej čez 2000'; na Gorenjskem v Koprivniški župniji pa gotovo ne bo mnogo nižji svet, a čebele vendar dobro napredujejo.

* * *

Razne, mnogokrat zeló naspotne reči se čujejo — tudi lahko v slovečih čebelarskih knjigah čitajo — o čebeli in njenih počutkih. Po enih čebela barv ne razločuje (takih je pač naj manjše število), po drugih ne sliši, po tretjih ne duha i. t. d. Novejše skušnje vse take marne zavržejo ter trdijo in sicer po pravici, da čebela enako drugim živalim vidi, sliši, duha in čuti. Kako čebela barve dobro razločuje, vemo že tudi od tod, da obiskuje ter méd in obnožje nabera vselej po cvetju tiste barve, na kakoršnje se je naj prvo vsedla. Nek g. John Lubbock je to še posebno skušal.

Pomalal je namreč več škatljic z raznimi barvami ter jih z medom napolnil in blizo čebelnjaka postavil. Da so čebele škatljice naglo obsele, se tako vè. Vendar pa ne vse enako rade. Naj bolj so obsule, tedaj tudi naj pred spraznile, rumeno in pomerančne barve škatljici, potem so se prijele škatljic z svitljjšo in naj na zadnje škatljic s temno barvo. Da bi še bolj poskusil, če se čebele res le prve barve držijo, je čebelico vlovil pri zadnji skončnici panja ter jo nesel na škatljico plave barve, in jo skrbno opazoval. Kmalo se medú napije ter ga nese v svoj panj. Ko breme odloži, pride in vsede se spet na škatljico modre barve; če ravno je druge obletaval, se ni nikjer vsela. Ko odleti, zamenja g. Lubbock dve škatljici ter postavi modro na mesto rumene in rumeno na mesto modre. Ko čebelica nazaj pride, se hoče naravnost na staro mesto vsesti, pa svojo zmoto berž zapazi ter se spreletuje sem ter tje, dokler ne najde svoje posodice z modro barvo, kjer se mirno vsede in medú napije.

Enako je g. Lubbock še večkrat poskušal ter se do trdnega prepričal, da čebele in ose barve dobro razločujejo ter se stanovitno prve barve držijo.

V več časnikih je bilo sledeče brati. *) Na nekem Avstralijskem otoku, kjer je vedno srednje-enaka toplota brez zime in prehude vročine, tako rekoč vedna spomlad, si je naročil posestnik nekaj panjev čebel iz Evrope za poskušnjo. Čebele so se neki prav dobro obnašale; rade so rojile ter se množile in tudi pitati jih ni bilo treba! Gospodar si je naj berž zlate hribe in doline od tega obetal; al vkanil se je bil. Kadar je po njegovih mislih čas prišel, da bi imeli panji polni biti in se je namenil čebele spodrezati, vselej je zapazil, da imajo čebele dovelj blaga za plemo, a vzeti jim ni imel kaj. Hodil je toliko časa medú iskat, da se je poslednjič naveličal ter tudi sklenil čebelarstvo opustiti. Razjasnovali so si to prikazen s tem, da čebele zato niso nič zaloge nanesele, ker se nobene zime niso bale, tedaj tudi zaloge medú niso potrebovale.

Res čudna prikazen in skoraj neverjetna! Nikogar nočemo na laž staviti, a vendar vse to silno težko verjamemo. Tako obnašanje bi bilo res čebelni naravi nasproti. Kako so neki evropejske čebele, ki so že zimo poskušale, vedile da v novi domačiji zime ne bode? Vlastnik jim saj ni dopovedal, vrstnice ali sprednice pa še manj, ker nobenih imele niso. Res marsikatera žival po svojem naravnem čutu mnogo reči naznanjuje, a toliko preroškega duha jim pa vendar ne prilastujemo. Smo prav radovedni, kaka sporočila bomo v prihodnjic o tej reči dobili.

*) Podlaga vsem časnikom je bil naj berž eden in ravno tisti izvirni dopis. Vredn.

Razna naznanila.

Ker se lansko leto „Poduk o umnem čebelarstvu“ kot priloga „Slovenski čebeli“ zaradi premalega števila udov ni mogel izdajati, hočemo letos drugo pot nastopiti — pot naročevanja.

Kdor želi knjigo: „Poduk o umnem čebelarstvu“, naj se oglasi pri vredniku, ali pri čebelarskemu društvu sploh do meseca majnika tek. leta. Takrat o priliki občnega zbora, če se dovelj naročnikov oglasi, bomo natančnejše naznanili osnovo knjige, njeno ceno, način in čas izdavanja. Do tistega časa si vsak lahko premisli.

Vse ude, ki so do zdaj „Slov. čebelo“ sprejemali, pa letnine še niso poslali, prosimo, da nam blagovolijo zaostalo naročnino kmalo poslati, da zamoremo tiskarne in druge stroške za preteklo leto poravnati.

Opozorujemo vse blg. i čast. ude na §. 7. naših pravil, da nam, ko bi ne mislili več udje ostati, izstop naznanijo, ali še prvi list nazaj pošljejo ter nas tako večje škode varujejo.

Dosedanji letniki „Slov. čebele“ se dobivajo posamezni po 70 kr., kdor pa vzame vse vkup, jih dobi po 50 kr.

Listnica opravištva.

G. J. O. posestn. na V. Hvala za dopis! Sporočite nam, katerega lista niste prejeli, poslali smo pač vse. Panj Vam bomo preskrbeli.

G. A. Š. čebelar v C. Prejeli; bomo vidili, če se bode dalo kaj vravnati. Za letnino prosimo.

G. L. D. posestn. na A. Poslano letnino smo prejeli.

Blg. g. dr. J. R. v B. Starih semenov Vam pošljemo radi, novih pa nimamo. Ali bodo pa staro seme kalilo, nismo porok — vsako gotovo ne.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.